A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (első tanács)

2016. május 12.**

„Előzetes döntéshozatal — A Bíróság eljárási szabályzata — Az 53. cikk (2) bekezdése — A letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadsága — Kizárólag belső jellegű helyzet — A Bíróság hatáskörének nyilvánvaló hiánya”

A C-692/15–C-694/15. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyeket a Consiglio di Stato (államtanács, Olaszország) a Bírósághoz 2015. december 21-én érkezett, 2015. november 12-i határozataival terjesztett elő az előtte

a **Security Service Srl** (C-692/15),

a **Il Camaleonte Srl** (C-693/15),

a **Vigilanza Privata Turris Srl** (C-694/15)

és

a **Ministero dell’Interno** (C-692/15 és C-693/15),

a **Questura di Napoli**,

a **Questura di Roma** (C-692/15)

között folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök, J. C. Bonichot, C. G. Fernlund, S. Rodin (előadó) és E. Regan bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a Bíróság eljárási szabályzata 53. cikke (2) bekezdésének megfelelően, indokolt végzéssel kerül sor,

meghozta a következő

** Az eljárás nyelve: olasz.

Végzést

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek az EK 49. cikk és az EK 56. cikk értelmezésére vonatkoznak.

2 E kérelmeket három jogvita keretében terjesztették elő, melyek egyrészről a Security Service Srl (C-692/15. sz. ügy), az Il Camaleonte Srl (C-693/15. sz. ügy) és a Vigilanza Privata Turris Srl (C-694/15. sz. ügy) (a továbbiakban együttesen: személy- és vagyonvédelmi szolgáltatást nyújtó vállalkozások), és másrészről a Ministero dell'Interno (belügyminisztérium) (C-692/15. és C-693/15. sz. ügyek), a Questura di Napoli (Nápoly rendőrkapitánysága, Olaszország) valamint a Questura di Roma (Nápoly rendőrkapitánysága, Olaszország) (C-692/15. sz. ügy) között vannak folyamatban bizonyos személy- és vagyonvédelmi szolgáltatások nyújtására vonatkozó követelményeknek a jogszerűsége tárgyában.

Jogi háttér

Az olasz jog

3 A regio decreto legge n. 1952/1935 (convertito in legge n. 508/1936) [az 508/1936. sz. törvénnyé alakított 1952/1935. sz. királyi rendelettörvény] 2. cikke előírja, hogy minden olyan személy, aki személy- és vagyonvédelmi szolgáltatást kíván szervezni, köteles a szolgáltatásokra vonatkozó szabályzatát jóváhagyás céljából azon terület megyei rendőrkapitánysága elé terjeszteni, amelyen ilyen szolgáltatásokat kíván nyújtani.

4 Az 1952/1935. sz. királyi rendelet 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A rendőrfőkapitány jogosult a szolgáltatásokra vonatkozó, az előző cikk alapján javasolt szabályokat módosítani, valamint valamennyi, a közérdek szempontjából szükségesnek ítélt kötelezettséggel kiegészíteni."

5 A tervezett tevékenység megszervezésével kapcsolatos alapvető jellemzőkre, valamint a vállalkozások és a személy- és vagyonvédelmi szolgáltatások minőségi minimumkövetelményeire vonatkozó szabályozásról szóló, a 2010. december 1-jei 269. sz. miniszteri rendelettel kiadott szabályzat (269. sz. miniszteri rendelet) a kérdést előterjesztő bíróság közlése szerint megállapítja azokat a jellemzőket és „minimumkövetelményeket", amelyeknek a személy- és vagyonvédelmi szolgáltatást nyújtó vállalkozásnak meg kell felelnie ahhoz, hogy a tevékenységét engedélyezzék. Továbbra is fennáll a rendőrfőkapitány azon joga, hogy különös rendelkezéseket írjon elő bizonyos körülmények fennállása esetén vagy meghatározott területek vonatkozásában.

Az alapeljárások

6 A személy- és vagyonvédelmi szolgáltatást nyújtó vállalkozások annak céljából, hogy Nápoly megyében tevékenységet folytassanak, a nápolyi rendőrfőkapitánynál kérelmezték, hogy hagyja jóvá a „szolgáltatásokra vonatkozó működési szabályzatukat". A nápolyi rendőrfőkapitány a 2014. február 10-i, szeptember 4-i, illetve július 7-i rendeletben jóváhagyta e szabályzatokat többek között azzal a feltétellel, hogy azok előírják, hogy e vállalkozások az eseti területi személy és vagyonvédelmi szolgáltatás, a bejelentés alapján történő beavatkozásra vonatkozó szolgáltatás, valamint a 100 000 euró összegig történő pénzszállítás műveleteihez legalább két személyt alkalmazzanak (a továbbiakban: szóban forgó előírások).

7 A Security Service a nápolyi rendőrfőkapitány rá vonatkozó határozatát megtámadta a Tribunale amministrativo regionale del Lazio (laziói regionális közigazgatási bíróság, Olaszország) előtt. Az Il Camaleonte és a Vigilanza Privata Turris szintén előterjesztettek ilyen keresetet a Tribunale amministrativo regionale per la Campania (campaniai regionális közigazgatási bíróság, Olaszország) előtt.

8 E három keresetet az érintett bíróságok elutasították.

9 A személy- és vagyonvédelmi szolgáltatást nyújtó vállalkozások ezen elutasító határozatokkal szemben fellebbezést nyújtottak be a kérdést előterjesztő bírósághoz, többek között azzal az érveléssel, hogy a szóban forgó előírások ellentétesek egyrészt az ilyen vállalkozások szervezetére és szolgáltatásaira vonatkozó minimumkövetelményeket megállapító releváns nemzeti szabályozással, másrészt a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó, és a Bíróság 2007. december 13-i Bizottság kontra Olaszország ítéletében (C-465/05, EU:C:2007:781) értelmezett európai uniós jogi alapelvekkel.

10 A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint a szóban forgó előírásokat a nemzeti jog szempontjából nem érinti jogellenesség.

11 Az uniós jog vonatkozásában a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy nem bizonyos az, hogy a Bíróság 2007. december 13-i Bizottság kontra Olaszország ítéletében (C-465/05, EU:C:2007:781) alkalmazott megoldások alkalmazandók a szóban forgó előírásoknak az EUMSZ 49. cikkel és EUMSZ 56. cikkel való összeegyeztethetőségének az értelmezésére.

12 E bíróság álláspontja szerint a szóban forgó előírások a Nápoly és Caserta megye (Olaszország) területén tevékenykedő valamennyi olyan magánvállalkozásra vonatkoznak, amely személy- és vagyonvédelmi szolgáltatásokat nyújt, következésképpen azok nem alkalmaznak olyan hátrányos megkülönböztetést, amely ellentétes a verseny, valamint a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságának az elvével.

13 Ezenfelül a működési költségeknek a szóban forgó előírások által előidézett emelkedése nem tűnik elviselhetetlennek a személy- és vagyonvédelmi szolgáltatást nyújtó vállalkozások számára, és a nápolyi rendőrfőkapitány által elfogadott intézkedések, bár mérlegelési jogkör keretében kerültek elfogadásra, Nápoly és Caserte megyék objektív szükségletére tekintettel nem minősíthetők aránytalannak sem. Ezenfelül a személy- és vagyonvédelmi szolgáltatást nyújtó vállalkozások fellépése ténylegesen kiegészíti a bűnüldöző hatóságok által a bűncselekmények megelőzése és a bűnözés elleni küzdelem terén tett intézkedéseket. Következésképpen az, hogy a személy- és vagyonvédelmi szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások tevékenységüket bizonyos hatékonysági és eredményességi jellemzők alapján szervezik, nem kizárólag e vállalkozások ügyfeleinek, hanem a közösségnek és a hatóságoknak az érdekeit is szolgálja.

14 A kérdést előterjesztő bíróság, megállapítva, hogy a hozzá benyújtott keresetek elutasíthatók, úgy ítéli meg, hogy teljesülnek azok a feltételek, amelyek mellett az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal céljából kérdés terjeszthető a Bíróság elé.

A Bíróságnak az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek elbírálására vonatkozó hatásköréről

15 A Bíróság eljárási szabályzata 53. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a Bíróságnak nyilvánvalóan nincs hatásköre az ügy elbírálására, vagy ha a kérelem, illetve a kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan, a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően – az eljárás folytatása nélkül – az eljárás során bármikor indokolt végzéssel határozhat az ügyben.

16 A jelen egyesített ügyekben az említett rendelkezést kell alkalmazni.

17 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 267. cikkel bevezetett eljárás a Bíróság és a nemzeti bíróságok közötti együttműködés eszköze, amelynek révén az előbbi az uniós jog értelmezéséhez megadja azokat a támpontokat, amelyek szükségesek az utóbbiak által eldöntendő jogvita megoldásához (lásd többek között: 2012. november 27-i Pringle-ítélet, C-370/12, EU:C:2012:756, 83. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

18 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tartalmára vonatkozó ezen követelmények kifejezetten szerepelnek az eljárási szabályzat 94. cikkében, amelyről a kérdést előterjesztő bíróságnak – az EUMSZ 267. cikkben létrehozott együttműködés keretében – feltételezhetően tudomása van, és amelyeket szigorúan tiszteletben kell tartania (lásd ebben az értelemben: 2014. július 3-i Talasca-ítélet, C-19/14, EU:C:2014:2049, 21. pont).

19 A Bíróság számos alkalommal megállapította, hogy annak a szükségessége, hogy az uniós jogot a nemzeti bíróság számára hasznos módon értelmezzék, megköveteli azt, hogy e bíróság meghatározza azt a ténybeli és szabályozási keretet, amelybe az általa előterjesztett kérdések illeszkednek, valamint megköveteli azt is, hogy e bíróság legalábbis elmagyarázza azokat a ténybeli feltevéseket, amelyen e kérdések alapulnak (lásd többek között: 2013. április 18-i Adiamix-végzés, C-368/12, nem tették közzé, EU:C:2013:257, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

20 A kérdést előterjesztő bíróságnak fel kell továbbá tüntetnie azokat a pontos indokokat, amelyek arra késztették, hogy bizonyos uniós jogi rendelkezések értelmezése tekintetében kérdéseket terjesszen elő, és amelyek miatt szükségesnek véli, hogy előzetes döntéshozatal céljából kérdéseket terjesszen a Bíróság elé. A Bíróság már megállapította, hogy elengedhetetlen, hogy a nemzeti bíróság minimálisan megmagyarázza az általa értelmezni kért uniós jogi rendelkezések megválasztását, valamint azt a kapcsolatot, amelyet e rendelkezések, valamint az előtte folyamatban lévő jogvitára alkalmazandó nemzeti szabályozás között megállapít (lásd különösen: 2015. június 4-i Argenta Spaarbank ítélet, C-578/14, nem tették közzé, EU:C:2015:372, 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 Hangsúlyozni kell, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatokban szolgáltatott információknak és az abban előterjesztett kérdéseknek nem kizárólag azt kell lehetővé tenniük, hogy Bíróság hasznos válaszokat adhasson, hanem azt is, hogy a tagállamok kormányai és az egyéb érdekelt felek az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23. cikke értelmében előterjeszthessék észrevételeiket. A Bíróság feladata arra ügyelni, hogy ez a lehetőség biztosított legyen, figyelemmel arra a tényre, hogy az említett rendelkezés értelmében az érdekelt feleket csak az előzetes döntéshozatalra utaló határozatokról tájékoztatják – együttesen e határozatoknak az egyes tagállamok hivatalos nyelvére lefordított szövegével –, a kérdést előterjesztő bíróság által a Bíróságnak esetlegesen megküldött nemzeti iratanyagról azonban nem (2015. június 11-i Base Company és Mobistar ítélet, C-1/14, EU:C:2015:378, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint különösen csak akkor tagadható meg a határozathozatal a nemzeti bíróság által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről, ha nyilvánvalónak tűnik, hogy az Unió jogának azon rendelkezése, amelynek az értelmezését a Bíróságtól kérik, nem alkalmazandó (2015. szeptember 17-i van der Lans ítélet, C-257/14, EU:C:2015:618, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 E tekintetben, azt illetően, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek a szóban forgó előírásoknak az EUM-Szerződésnek a letelepedés szabadságára és a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó rendelkezéseit érintik, meg kell állapítani, hogy e rendelkezések nem alkalmazandók azokra a helyzetekre, amelyek minden eleme egyetlen tagállamon belül valósul meg (lásd ebben az értelemben: 2014. július 3-i Tudoran-végzés, C-92/14, EU:C:2014:2051, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

24 Márpedig meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmekből semmilyen módon nem tűnik ki, hogy a személy- és vagyonvédelmi szolgáltatást nyújtó vállalkozások székhelye nem Olaszországban található, vagy azok tevékenységéhez olyan egyéb elem kapcsolódik, amely nem ezen egyetlen tagállamon belül valósul meg.

25 Következésképpen az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek nem szolgáltatnak olyan konkrét elemeket, amelyek lehetővé teszik annak az alátámasztását, hogy az EUMSZ 49. cikk és az EUMSZ 56. cikk az alapügy körülményeire alkalmazható.

26 Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy bizonyos feltételek mellett az érintett helyzet tisztán belső jellege nem akadályozza meg azt, hogy a Bíróság válaszoljon az EUMSZ 267. cikk alapján előterjesztett kérdésre.

27 Ez az eset állhat fenn különösen, ha a nemzeti jog előírja a kérdést előterjesztő bíróság számára, hogy az e bíróság joghatósága szerinti tagállam állampolgárát ugyanazon jogokban kell részesíteni, mint amelyekkel más tagállam állampolgára hasonló helyzetben rendelkezne az uniós jog alapján, vagy ha az előzetes döntéshozatal iránti kérelem azon uniós jogi rendelkezésekre vonatkozik, amelyekre a tagállam nemzeti joga ezen állam tisztán belső jogviszonyára alkalmazandó szabályok meghatározása érdekében hivatkozik (2014. július 3-i Tudoran-végzés, C-92/14, EU:C:2014:2051, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Ugyanakkor, bár a Bíróság még ilyen esetben is elvégezheti a kért értelmezést, nem feladata ennek indítványozása akkor, ha az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből nem tűnik ki, hogy a kérdést előterjesztő bíróság ténylegesen ilyen kötelezettséggel áll szemben (lásd: 2014. január 30-i C.-végzés, C-122/13, EU:C:2014:59, 15. pont).

29 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem ismertet olyan elemet, amely lehetővé tenné annak a megállapítását, hogy az olasz jog a kérdést előterjesztő bíróságot arra kötelezi, hogy az Olaszországban székhellyel rendelkező, személy- és vagyonvédelmi szolgáltatást nyújtó vállalkozásokat ugyanolyan jogokban részesítse, mint amelyekkel a más tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozás hasonló helyzetben rendelkezne az uniós jog alapján, vagy hogy az olasz jog az uniós jogra hivatkozik az ezen állam tisztán belső jogviszonyára alkalmazandó szabályok meghatározása érdekében.

30 Meg kell azonban állapítani, hogy fennmarad a kérdést előterjesztő bíróság azon lehetősége, hogy új előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesszen elő, ha a Bírósággal közölni tudja az annak határozathozatalához szükséges valamennyi elemet (lásd ebben az értelemben: 2013. március 14-i EBS Le Relais Nord-Pas-de-Calais végzés, C-240/12, nem tették közzé, EU:C:2013:173, 22. pont; 2013. április 18-i Adiamix-végzés, C-368/12, nem tették közzé, EU:C:2013:257, 35. pont; 2014. november 5-i Hunland-Trade végzés, C-356/14, nem tették közzé, EU:C:2014:2340, 24. pont).

31 E körülmények között az eljárási szabályzat 53. cikkének (2) bekezdése alapján meg kell állapítani, hogy a Bíróság nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Consiglio di Stato (államtanács, Olaszország) által feltett kérdések megválaszolására.

A költségekről

32 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Consiglio di Stato (államtanács, Olaszország) által a 2015. november 12-i határozatokkal előterjesztett kérdésekre való válaszadásra.

Aláírások